

Sygn. akt XI W 1926/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny
w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Anna Urbańska, Aleksandra Szustakiewicz

przy udziale oskarżyciela E. W.

po rozpoznaniu w dniach 9,16 lipca i 13 października 2015 roku w W.

sprawy **W. F.**

syna Z. i M. z domu K.

urodzonego dnia (...) we W.

obwinionego o to, że:

w dniu 10 lipca 2014 r. ok. godziny 10:05 na ul. (...) w W. kierując pojazdem marki V. o numerach rejestracyjnych (...) dokonała postoju w sposób utrudniający wjazd lub wyjazd innym pojazdom

tj. za wykroczenie z art. 90 KW,

orzeka

I. obwinionego **W. F.** uznaje za winnego tego, że w dniu 10 lipca 2014 roku w W., około godziny 9:55 na ulicy (...), w strefie ruchu tamował ruch poprzez postój pojazdu marki V. numer rejestracyjny (...) w sposób uniemożliwiający wjazd lub wyjazd innym pojazdom, który to czyn stanowi wykroczenie z art. 90 kw i za to na podstawie art. 90 kw skazuje go, a na podstawie art. 90 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, 627 kpk w zw. z art.119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1926/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2014 r. W. F. zaparkował pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) na ul. (...) w W., w miejscu wjazdu na teren nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), obręb (...). Opisany wyżej pojazd został przez W. F. zaparkowany w taki sposób, że część pojazdu znajdowała się na nieruchomości, stanowiącej działkę nr (...), natomiast część pojazdu znajdowała się na nieruchomości, stanowiącej działkę nr (...), po której biegnie ulica (...) (zdjęcie, k. 10 – 11, mapa, k. 7v). Ustawienie w taki sposób przez W. F. swojego pojazdu uniemożliwiało innym pojazdom, które znajdowały się już na nieruchomości, stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) wyjazd w kierunku ul. (...). W.

F. uniemożliwił między innymi wyjazd pojazdu znajdującego się na działce nr (...), należącego do ekipy budowlanej prowadzącej na zlecenie pozostałych współwłaścicieli remont budynku położonego na sąsiedniej działce nr (...).

Na miejsce został wezwany patrol Straży Miejskiej w składzie R. H. oraz M. J.. Funkcjonariusz Straży Miejskiej R. H. skontaktował się z właścicielem pojazdu marki V. (...) to jest W. F., który odmówił usunięcia pojazdu i odblokowania przejazdu. Wobec powyższego została wydana dyspozycja nr (...)2013 r. usunięcia pojazdu, na mocy której o godz. 12:45 pojazd został usunięty.

W dniu 10 lipca 2014 r. przy wjeździe w ulicę (...) na skrzyżowaniu z ul. (...) był ustawiony znak pionowy D-52 „strefa ruchu” (zdjęcie, k. 12). Ulica (...), będąc drogą wewnętrzną, nie należy do dróg publicznych. Na nieruchomości, stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), obręb (...) jest położony garaż o powierzchni 16,01 m², którego współwłaścicielem jest W. F..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowo wyjaśnienia obwinionego W. F. (k. 48 - 49) zeznania R. H. (k. 50 - 51), notatkę urzędową (k. 1 - 2), umowę najmu wraz z załącznikami (k. 3 - 5), projekt organizacji ruchu (k. 6 - 7), dokumentację fotograficzną (k. 10 - 13), dyspozycję usunięcia pojazdu (k. 14), notatkę urzędową (k. 17), dokumenty złożone przez obwinionego (k. 37 - 46), odpisu wyroku (k. 53 - 57), dokumenty akt sprawy I C 1413/08 (k. 64 - 100)

Obwiniony W. F. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że jest właścicielem działki nr (...), która powstała w wyniku podziału nieruchomości hipotecznej (...). Obwiniony wskazał, że działka nr (...) została podzielona na trzy działki i garaże znajdują się na działce (...), której jest współwłaścicielem. Budynek w postaci garażu został objęty dekretem Bieruta i (...). W. nie zwróciło w części tego budynku. Działka ta prowadzi do zabudowań w postaci dwóch garaży, które są współwłasnością obwinionego i które są przez niego użytkowane. Zaułek ul. (...) jest drogą tzw. wewnętrzną co znaczy, że ta droga prowadzi do wjazdu do garaży. Ponadto obwiniony wskazał, że miejsce w którym stał jego samochód było jego własnością, gdyż poniżej są dwa garaże, które są jego własnością.

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając materiał dowodowy w niniejszej sprawie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w części. Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w zakresie, w którym wskazywał, że nieruchomość stanowiąca działkę nr (...) stanowi przedmiot jego współwłasności, a tym samym, że w dniu 10 lipca 2014 r. samochód marki V. (...) zaparkował na terenie, będącym jego własnością. Wskazać należy, że wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie są sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a także są sprzecznie wewnętrznie. W szczególności wskazać należy, że jak wynika z wyjaśnień samego obwinionego oraz mapy (k. 7v) w dniu 10 lipca 2014 r. pojazd należący do obwinionego został zaparkowany w taki sposób, że częściowo znajdował się na działce nr (...), po której biegnie ul. (...) oraz częściowo na działce nr (...), na której usytuowane są garaże, których współwłaścicielem jest obwiniony. Podkreślić należy, że obwiniony, składając wyjaśnienia przed Sądem sam wskazał takie miejsce zaparkowania swojego pojazdu (mapa, k. 7v). Ponadto wynika to również ze znajdujących się w aktach sprawy zdjęć, na których widać wyraźnie, że większa część pojazdu znajduje się przed ogrodzeniem wyznaczającym granicę między działką nr (...) a działką nr (...). Jak wskazano wyżej niewiarygodne są również wyjaśnienia obwinionego, w których wskazuje, że jest współwłaścicielem działki nr (...). Powyższa nieruchomość była objęta tzw. dekretem Bieruta i z mocy prawa przeszła na własność Skarbu Państwa. Jednocześnie wniosek o ustanowienie własności czasowej (obecnie prawa użytkowania wieczystego) nie został jeszcze rozstrzygnięty i tym samym kwestia prawa do tej nieruchomości nie jest ostatecznie zakończona.

Ponadto wskazać należy, że w dużej części złożone przez obwinionego wyjaśnienia nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem dotyczyły kwestii bezpośrednio z nią niezwiązanych m.in. innych postępowań z udziałem obwinionego, sporów między współwłaścicielami działki nr (...) oraz ogólnie losów prawnych nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...). Tym samym wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie zostały pominięte przez Sąd przy czynieniu ustaleń faktycznych.

Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania świadka R. H.. Powyższe zeznania są spójne, rzeczowe oraz korespondują z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie. W szczególności wskazać należy, że okoliczności, na które zeznawał wskazany wyżej świadek znajdują odzwierciedlenie również w wyjaśnieniach złożonych przez obwinionego.

Za wiarygodne uznać należało również wszystkie nieosobowe dowody (wyszczególnione na karcie 101). Prawdziwość, autentyczność i rzetelność ich sporządzenia nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Protokoły oraz inne dokumenty w postaci map zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Z tych względów Sąd nie odmówił im wiarygodności.

Czyn z art. 90 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu tamuje lub utrudnia ruch. Karą przewidzianą za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny albo kara nagany.

Wykroczenie to ma charakter powszechny. Tym samym podmiotem tego wykroczenia może być każdy, zarówno uczestnik ruchu (kierujący pojazdem, pieszy), jak i inni użytkownicy drogi, na przykład osoby wykonujące roboty na drodze. Wykroczenie to ma charakter skutkowy, zostaje popełnione z chwilą wystąpienia skutku w postaci tamowania lub utrudnienia ruchu. Ocena, czy doszło do tamowania lub utrudniania ruchu powinna zostać przeprowadzona w sposób obiektywny z uwzględnieniem realiów konkretnej sprawy. Miejscem popełnienia wykroczenia może być jedynie droga publiczna, strefa zamieszkania lub strefa ruchu. Nie stanowi wykroczenia z art. 90 k.w. tamowanie lub utrudnianie ruchu poza wskazanymi wyżej miejscami. Wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie.

Sformułowanie „strefa ruchu” ustawodawca zdefiniował w art. 2 pkt. 16a ustawy prawo o ruchu drogowym (dalej: p.r.d.) jako obszar obejmujący, co najmniej jedną drogę wewnętrzną, na który wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi. Natomiast, co należy rozumieć przez drogę wewnętrzną ustawodawca wskazał w art. 8 ust. 1 ustawy o drogach publicznych (dalej: u.d.p.) zgodnie z którym drogi, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym tych dróg są drogami wewnętrznymi.

W tym miejscu należy również wskazać na podstawową różnicą między drogą publiczną, a drogą wewnętrzną a mianowicie taką, że drogi wewnętrzne nie stanowią przedmiotu prawa powszechnego korzystania, stąd korzystanie z dróg wewnętrznych podlega przede wszystkim regulacji prawa cywilnego, w tym przepisom o ochronie prawa własności. Wynika z tego, że z dróg wewnętrznych może korzystać właściciel oraz każdy, kto ma jego zgodę, która może być wyrażona przez każde zachowanie, które w sposób dostateczny ujawnia wolę tej osoby (art. 60 Kodeksu cywilnego).

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie niniejszej pozwalają na bezsporne stwierdzenie, iż W. F. w dniu 10 lipca 2014 r. około godziny 10:00 zaparkował pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na ulicy (...) w ten sposób, że częściowo pojazd znajdował się na działce nr (...), po której biegnie wskazana wyżej ulica oraz częściowo na działce nr (...). Nie ulega wątpliwości, że miejsce, w którym obwiniony zaparkował swój pojazd było miejscem przeznaczonym do ruchu pojazdów. Jak przyznawał bowiem sam oskarżony dojeżdżał tą drogą do garażu stanowiącego jego współwłasność. W dniu 10 lipca 2014 r. z drogi tej skorzystała również ekipa budowlana, ale odbyło się to za zgodą pozostałych współwłaścicieli, którzy zlecieli jej przeprowadzenie prac remontowych na nieruchomości położonej na sąsiedniej działce ewidencyjnej nr (...). Jednocześnie jak wynika ze znaku drogowego pionowego D – 52 „strefa ruchu” umieszczonego na skrzyżowaniu ulicy (...) oraz ul. (...) wskazane wyżej miejsce stanowiło strefę ruchu.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że nawet gdyby przyjąć, że część drogi, biegnącej po działce nr (...), prowadzącej do garaży, których współwłaścicielem jest obwiniony i z których obwiniony korzysta nie należy już do strefy ruchu i tym samym w jej obszarze nie jest uzasadnione stosowanie przepisów kodeksu wykroczeń to powyższe nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Jak wynika bowiem z ustalonego stanu faktycznego obwiniony znaczną część swojego pojazdu zatrzymał jeszcze na działce o nr ewidencyjnym 138 po której biegła droga wewnętrzna

ul. (...), która bezsprzecznie należy do strefy ruchu i tym samym również należałoby przyjąć, że pojazd obwinionego znajdował się w strefie ruchu.

Na koniec wskazać należy, co nie było kwestionowane przez żadną ze stron, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał również znamię skutkowe wykroczenia z art. 90 kw. Zaparkowanie pojazdu w opisany wyżej sposób uniemożliwiło wyjazd w kierunku ul. (...) samochodowi należącemu do ekipy budowlanej i w ten sposób tamowało ruch.

W toku postępowania obwiniony wskazywał, że znak pionowy D – 52 „strefa ruchu” został umieszczony w sposób bezprawny i w chwili obecnej został już usunięty. Obwiniony nie wskazał jednakże, dlaczego w jego ocenie znak ten został umieszczony w sposób bezprawny. W żadnym wypadku nie może świadczyć o tym okoliczność, że teren jest prywatny, albowiem powyższa okoliczność nie stanowi przeszkody do umieszczenia takiego znaku. Sąd również z urzędu nie dopatrył się żadnych innych nieprawidłowości przy ustawieniu znaku tego rodzaju w tym miejscu.

Dodać ponadto należy, iż obwiniony wypełnił także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania W. F. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych.

Wskazać również należy, że czyn popełniony przez obwinionego jest społecznie szkodliwy. Zgodnie z art. 47 § 6 kw przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyn obwinionego godzi w dobro jakim jest porządek w ruchu drogowym. Skutkiem tego czynu było uniemożliwienie swobodnego poruszania się przez innych uczestników ruchu przez znaczny okres czasu, to jest od około godz. 10.00 do godz. 12.45. Obwiniony popełnienia powyższego wykroczenia dopuścił się działając w sposób umyślny i mimo podejmowanych prób ugodowego zakończenia sporu przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej nie zaprzestał tamowania ruchu w strefie ruchu. Powyższe przesądza o społecznej szkodliwości czynu W. F..

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie sądu kara grzywny w wysokości 300 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i nie przekracza stopnia winy obwinionego. Zarówno rozmiar wyrządzonej szkody jak i stopień naruszonych reguł ostrożności były wymierne, co także miało wpływ na wymiar kary. W ocenie Sądu zastosowana sankcja spełni także swoje cele w zakresie prewencji generalnej oraz będzie wystarczająca, aby W. F. nie popełnił podobnego wykroczenia ponownie i przestrzegał zasad ruchu drogowego.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk Sąd, obciążył obwinionego kosztami postępowania. Sąd uznał, iż warunki rodzinne i materialne obwinionego nie stoją na przeszkodzie temu, aby poniósł on koszty postępowania w pełnej wysokości. Obwiniony podał, iż jest właścicielem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością prowadzącą działalność gospodarczą oraz otrzymuje emeryturę (k. 47 akt). Nie posiada nikogo na utrzymaniu. W tej sytuacji uznać należy, iż uiszczenie przez obwinionego kosztów postępowania nie będzie dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną, majątkową, wysokość dochodów. Wysokość opłaty od kary grzywny wyliczono na podstawie przepisów Ustawy z dn. 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (30 zł).